

חברי הנהלת ההתאחדות לכדורגל חייבים, כידוע, לשמש דוגמה בהתנהגותם לכדורגל נים במדינה. ואמנם, חבר הנהלת ההתאחדות, דות, בנימין פורטיס, נתן בשבת האחרונה דוגמה כיצד לא צריך כדורגלן להתנהג על המגרש.

נאורים נמלצים. לולא היה הדבר כה עצוב, הוא היה יכול להיות משעשע ביותר. כי פורטיס הוא אתה הדמויות המשעשעות של הכדורגל המקומי. גוסף לתואר של חבר הנהלת ההתאחדות, חבר הוועדה המיקצועית של ההתאחדות, וחבר הוועדה האירגונית של ההתאחדות, נושא פורטיס, סקיד עיריית תל-אביב, גם בתואר של יו"ר הנהלתה של קבוצת שמשון תל-אביב.

כל שחקני הקבוצה יודעים שלפורטיס אין מה לומר בקבוצתם. הם גם יודעים שהתפ-קיד היחיד שלו הוא לשאת נאומים נמלצים, כשהקבוצה מפסידה, באסיפות שלה ביום ה-חמישי. איש אינו זוכר מתי הוא נראה ב-אימוני הקבוצה.

עם זאת יש לפורטיס תפקיד משלו. כל שבת, במשחק של שמשון, הוא עומד ליד קו המגרש, משקיף באגרה, לצידו של מאמן הקבוצה, על מהלך המשחק. הוא אינו מת-ערב, חס וחלילה, אבל כששחקן נפצע, מיד רץ פורטיס כדי לבדוק מקורב מה קרה. זה נותן לכל הקהל באיצטדיון את ההרגשה כי בריאה שלפורטיס מנהל את העניינים.

נמאם עליו. השבת שיחקה שמשון נגד הכוח-מכבי רמת-גן, ופורטיס התערב. בתום המשחק (התוצאה: 0:1 להכוח) הוא התפוצץ לעברו של השופט הישראלי הבין-לאומי מנחם אשכנזי, אמר לו כי אינו מת-אים לשפוט, כי קיפח את קבוצתו, וכי הוא נמאם עליו ויכול כבר לנסוע לארצות-הברית. אשכנזי נדהם מהתנהגותו חסרת-התקדים של פורטיס, הודיע כי יתלונן לפני ההת-אחדות. אלא שהוא לא ידע, כי לפי חוקת ההתאחדות אי-אפשר להעמיד לפני ועדת ה-משמעת חברי הנהלה. לאלה כנראה מותר להעליב שופטים מבלי שאיש יגיב על כך.

המטרה שנושכה

מה שקרה במשחק השבת, בין הפועל תל-אביב למכבי חיפה, היה לכל הדעות מוגזם ביותר. המשחק הסתיים בתוצאת תיקו של 0:0 מסיבה אחת ויחידה: שני המאמנים החליטו כי קודם כל עליהם לדאוג לכך ש-קבוצתם לא תפסיד. לשם כך עלו לשחק כשי-מערכי ההגנה של הקבוצות מתוגברים ב-מיוחד, השאירו בהתקפה רק שחקנים בו-דיים. התוצאה: מהמשחק ניסל כל ערך. הן מאמן מכבי חיפה, אברהם מנצ'ל, והן מאמן הפועל תל-אביב, יוסליה מירמוביץ,

כדורגלן כהן (באמצע) באמסטרדם * קוקה-קולה וסלבייה

הטילו על כדורגלניהם לדאוג קודם כל ל-הגנה. שכתו כנראה לחלוטין, כי מטרת ה-משחק היא לנצח. היתה זו תופעה מדאיגה לגבי הרוח ה-ספורטיבית של מאמני הכדורגל בארץ. ה-רועים מפני הפסד אפשרי לקבוצתם, העלול להיקר למעמדם בקבוצה.

• משמאל: הכדורגלן משה רומנו.

„מאחוריה“

„תפוס אותו“

חלק מן הקהל פרץ בשירה. לאורו של פנס עוב ראש-הממשלה את האולם, יצא את הבניין בדלת האחורית.

על עצמו חזר בו למחרת מן הביטוי העולב, אך נשאר נאמן ל-דעתו, כי דברי אשכול לא תאמו את העובדות. הוא הוסיף גם, כי היענות אשכול לבקשת תא מפא"י, וזניחת הזמנת הסדרות הסטודנטים, „אי-נה עולה בקנה אחד עם עקרונות הממל-כתיות“.

אבל זה לא עניין כבר איש. בצמרת מפא"י נפלה החלטה, לסייע ככל האפשר בידו צעירי המפלגה באוניברסיטות, כדי ל-חזק לקראת הבחירות העתידות להיערך ב-70% מן הסטודנטים הישראליים. המטרה: לחזור ולכבוש את הסדרות הסטודנטים, למנוע כל אפשרות שהסטודנטים יתח-מיכשול או מיסרד לממשלה.

★ ★ ★

יוזמה מיוחדת

כ י עסקניה של המפלגה, שהועפו מ-מוסדות הסטודנטים לפני שנתיים, חזרו והופיעו בזירת הקרב. מאיר גת, למשל, ש-היה עד לפני כמה חודשים ראש לישכת שר-החינוך, ויחיאל לקס (לשעבר: לקר), ה-מכהן כיום בתפקיד דובר משרד-החינוך. כולם חזרו לפעילות. לעזרתם באו גם יומונים כמו דבר, למרחב ומעריב, שתקפו את הסטודנטים בחריפות.

בינתיים נקט אשכול עצמו ביוזמה מיוחדת. הוא כינס השבוע בחיפה כמה משריו, פרופסורים ספורים ואת ראש עיריית חיפה, אבא חושי, דן איתם באמצעים שיש לנקוט כדי לרסן את הסטודנטים. ההפגנה נגד אדנאור: המאבק נגד הע-לאת שכר-הלימוד והעמדה העצמאית ש-גילו הסטודנטים בשאלת חופש-העתונות — עבור כל אלה נדרשת מהם עתה כניעה. בכוח רב, ובסיוע מן התוך, ינסו ה-סטודנטים של מפא"י לכבוש את הסדרות הסטודנטים. כי לא על הרוח לבד יחיה ה-סטודנט המפא"י.

אשכול

נגד

הסטודנטים

עד 16?"

אשכול: „תוכיח שהבטחתי!“
בוז! בוז! בוז! קבוצה קטנה של מוחאיי-פיים נבלעה בתוך קריאות הבו הגדולות שמילאו את האולם.

אחר-כך שאלות על שכר ותוספת-יוקר, על בורגניה ויוזמת-שלום, על יחסי ישראל-ברית-המוצעות ועוד.

למשל: מדוע אין שר-המשפטים, יעקוב שמשון שפירא, מתפטר על רקע קשריו ל-סומרין ולפרשת בוז?
אשכול: „הוא אינו חייב דין וחשבון ל-סטודנט זה או אחר, אלא לעם!“

★ ★ ★

„אשכול, היזהר!“

י אן באה השאלה הגדולה, שהטרידה רבים: מדוע אשכול מופיע באוניברסיטה כאורח מפא"י, ולא כאורח הסדרות ה-סטודנטים?

כאן קרה דבר תמוה: יועצו של אשכול, עדי יפה, הגיש לו פתק, לעיני כל הנוכחים. אשכול עיין בפתק, וענה כי לא הזמן על-ידי הסדרות הסטודנטים.

על קם ממקומו, בחלק האחורי של אולם ויז, והסית בפני ראש-הממשלה את קריאת-הביניים שלו. היה זה אותו על ש-הוזמן בעצמו את אשכול, ושרק דקות ספור-רות קודם לכן ניסה להשתק את חבריו, שעה שהפריעו לראש-הממשלה לדבר. ואו, כאילו יד במאי בוחשת בעניין, כבה לפתע האור באולם המהדר. קצר מיקרי-אחירת הבהלה שאחזה בנוכחים בשניות הראשונות התפוגגה לשמע הקריאות ה-עליונות.
„אשכול, היזהר!“

(המשך מעמוד 21)

היגש בכלל עם ציבור המדענים ואנשי הרוח של העתיד, אפילו כשי-אלה ביקשו זאת. בעת שביחית-שכר-הלמוד, למשל, או ביקשו הסטודנ-טים: „רדו אלינו, הסבירו את עמדתכם, אולי תשכנעו אותנו“ — אך לא נענו.

הפעם לא רק שהופיע ספיר, אלא שמיד לאחר מכן, בירושלים, נודע על הופעתו ההולכת וקרבה של לוי אשכול בכבודו ובעצמו.

לקראת היום השני שעבר הגיע ה-מתח באוניברסיטה לשיא. התקפה ה-ישנה של הסדרות הסטודנטים, לארח את ראש-הממשלה בערב שאלות ותשובות, נגד-זה, כי לפתע התברר, שאשכול לא יבוא לפגישה כאורח אירגונים הכללי של הסטו-דנטים, זה שטרם להזמין פעם אחר פעם, בעל-פה ובכתב, אלא כאורח תא מפא"י דווקא.

★ ★ ★

בעזרת סודנות

ב מוסדות הסדרות הסטודנטים התנהל ויכוח אם להיענות לבקשת אנשי מפא"י, להעמיד לרשותם אולם מתאים לפגישה, או אם לסרב. לבסוף הוחלט להענות בחיוב, למרות הפגיעה.

כשהופיע אשכול היה האולם מלא מפה אל פה. הסטודנטים נדחקו בפתחים, טיפסו בעזרת סולמות, נכנסו לאולם גם דרך ה-חלונות. את הפגישה ניהל מזכיר תא מפא"י באוניברסיטה, אברהם בורנשטיין, שימים ספורים לפני כן החליף את שם משפחתו, נקרא מאז אברהם ברקת.

התברר גם כי לא תינתן זכות דיבור במקום לשאל שאלות ולהביע השגות. ה-פגישה אורגנה כך, שכל מי שרצה לשאול את אשכול שאלה מסוימת, היה חייב ל-נסחה בכתב, להגישה עד שעה שש בערב ליד אנשי מפא"י. אלה אספו 60 שאלות, התייעצו ביניהם, תוך כדי שיתופם של יועצי ראש-הממשלה, פסלו את הרוב ה-גדול של השאלות. 17 רק שאלות אושרו ככשרות להיות מוצגות בפני אשכול.

„כבוד ראש-הממשלה, מדוע הבטחתם ל-פני הבחירות שגיל חינוך חובה חינוך יהיה

אחריקה! אחריקה!

הגענו כאילו לעולם אחר לגמרי. הכל שר-נה, ויש רושם שהם מתקדמים כאן יותר מאשר אצלנו בעשרים שנה לפחות.
אני כותב במצב-רוח מצויין, בחדר במלון, בו אני גר יחד עם דויד פרימו. כרגע ב-דיוק מעבירים משחק כדורסל בטלביזיה, אבל ההפסד אינו גדול במיוחד, כי בכל שעה כמעט אפשר לראות כאן אירועי-ספורט מרתקים בטלביזיה.

★ ★ ★

ה געתי לבאלימור, יחד עם פרימו, רק לאחר טיסות של שעות. היינו די מבולבלים, בעיקר בשל העובדה שכולם כאן

מאת

שימעה'לה כהן

מדברים רק אנגלית, שכידוע אינה השפה החוקה שלנו.

מאמן הקבוצה, ג'ק מילחארד, חיכה לנו בשדה-התעופה של באלטימור, והוא אמר שהוא כבר היה כמה פעמים, לשווא, בשדה-התעופה, וכי כמעט שלא האמין כבר ש-יגיע. העבירו אותנו למלון מפואר, בו אנו גרים בינתיים על חשבון קבוצת הכדורגל המקצוענית של באלטימור. אנחנו חופשיים להזמין ולאכול כל מה שאנו רוצים — רק צריכים לחתום למלצר.

כבר יום אחד לאחר שהגענו, ערכנו אימון ראשון, בבוקר, באיצטדיון הענק של העיר. זה דבר בלתי-רגיל לראות איצטדיון כזה. ביום רגיל, כשאין בו משחק, עובדים על האיציטדיון הזה מאתיים אנשים. התאגנו עם מאמן-כושל חצי-שעה בערך, ואחר-כך עשינו עם שאר הכדורגלנים משחק אימון נגד עינינו

הבחנות של ג'ק מילחארד, המאמן. במשך כל הזמן היו באיצטדיון גם עוזר למאמן, גם מעסה וגם רופא, ואמרו לנו ש-הם באים תמיד — לא רק בשל העובדה שהיה זה האימון הראשון של הקבוצה.

★ ★ ★

ב מלון שלנו פגשנו קבוצה של עוד חמישה כדורגלנים מבראזיל. גיליתי או-חם כשחזרתי למלון. ראיתי אותם ומיד תארתי לעצמי שהם כדורגלנים והתחלנו ל-דבר. התברר שיש להם מכונית פונטיאק והם חיים יחד נפלא. אני מקווה שגם אנחנו נסתדר יחד.

נסענו כמה פעמים עם מוניות כאן, והי-נהגים נוסעים במהירות פאנטסטית. נהג טכ-סי אחד סיפר לנו שהוא יהודי, והאחרים לקבוצה שלנו אמרו שבעיר כולה יש 100 אלף יהודים, והם מקחים שלפחות חלק מהם יבוא לראות אותנו (את פרימו ואותי) מש-חקים.

כשעזבתי את הארץ היתה לי פציעה ברגל, בגללה גם לא יכולתי לשחק בתל-אביב ב-שבועות האחרונים. כאן אני מקבל טיפול ללא הרף, במכשירים משוכללים שעוד לא ראיתי כמותם. אני כבר מרגיש הרבה יותר טוב ואין כל ספק שאחלים לחלוטין בקרוב.

★ ★ ★

ה בום הגדול כאן הוא בחור בשם קליב טווי, שכל מה שהוא אומר עו-שים, כמו בערך עמוס בשמשון, כשהוא רוצה. הוא גם קובע לנו את סדר-היום. בי-תיים התאמנו כבר שלוש פעמים וביתר ה-זמן אנחנו לומדים אנגלית, או שותים קוקה-קולה, אוכלים סנדביצים ומסתכלים בטל-ביזיה.

הציוד שנותנים פה לספורטאים הוא כרמה גבוהה ביותר. קיבלנו תלבושת ונעליים חד-